

налото си чело. Цялото ѝ тяло гореше, отпаднало, пребито. Когато усети близостта на сина си, който искаше да я подкрепи, тя отново събра сили, простря лявата си ръка в морно отчаяно движение, извърна полека лице, с разкривени от смъртна уплаха черти. Неволно от устните ѝ избликна родната реч. И тя повтори по венгерски:

- Висса! Не кьозаледи!

Гласът ѝ заглъхна. Тя полека се отпусна, смъкна се на земята, без сила, без да разбира какво става около нея.

Когато прочутият еврейски целебник притича, запъхтян, повикан набързо от разпратените да го дирят стражи, опитното му око веднага долови, разбра. Той сви вежди. Лицето му стана зелено. Погледна изплашено към наследника.

- Не е треска...

До вечерта цял Търнов знаеше, че и царицата е заболяла от сладката и медена. През нощта из улиците мина шествие от духовници, които спряха под Царевец, прочетоха молитви, докато море от люде наоколо, паднали на колене, повтаряха високо думите на клира, който зовеше божията милост над царската челяд.

11 Иоану Асену великому и благочестивому царю и самодържецу въсѣмъ блѣгаромъ и грѣкомъ - многая лѣта...

И Аннѣ, благочестивѣй и христоролюбивѣй царици его - многая лѣта...

Петру, Калиману, Еленѣ и Тамари, дѣтемъ великаго царѣ - многая лѣта.

Александру севастократору, брата его - многая лѣта...

- - -

Обсадата се затягаше. Явна бе неохотата на българите, които не си даваха никакво усилие, за да ускорят падането на Цурул. Нито капка българска кръв не трябваше да отиде напразно. Предостатъчно се бе проливала до сега. Нека латините сами се помъчеха да влязат в крепостта. Достатъчно бе присъствието на огромните бъл-